

Nu fremførte han i Dag overfor mig, at streng Arrest i Bøjen blev meget hyppig anvendt. Jeg tillader mig at sige, at derom ved det ærede Medlem ikke en Smule, ikke et Ord, for der foreligger ingen som helst Statistik, og den Sladder, som man hører paa Gaden, skal man ikke bruge i Rigsdagen. Naar jeg bruger det Ord, bruger jeg det med Flid overfor den Maade, hvorpaa det ærede Medlem i Gaar tillod sig at trække en Officer med Navns Nævne frem, og overfor den Fremstilling, han gav af hans Forhold — og det til Trods for, at det dog havde været ham muligt at skaffe Oplysninger om dem. Det var en Historie, som skulde være passeret ude paa Ingeniørkasernen. Jeg kendte slet ikke Detaillerne i den, men jeg kunde sige mig selv, at der maatte være noget galt deri. Sagen blev skildret saaledes — jeg er vis paa, at alle ærede Medlemmer forstod den paa den Maade —, som om denne Mand var kommen hjem i lystig Stemning: han havde været til Bryllup, sagde det ærede Medlem, og saa gik han til Vagtkommandøren og fik ham til at kalde Mandskabet op, hvorpaa han holdt Nattemanøvre med dem. Enhver, der har det mindste Kendskab til Forholdene i Militæretaten, maatte vide, at en Premierløjtnant ikke havde indladt sig paa at foretage en saadan Øvelse, uden at han først havde indhentet Bemyndigelse dertil fra Kaptajnen. Nu skal jeg sige det ærede Medlem, at den Løjtnant, om hvilken der her var Tale, slet ikke havde været til Bryllup, han havde været til Møde i Statens Patentkommission, af hvilken han er Medlem, og derfra er han gaaet hjem og har saa udført dette, der var Udførelsen af en Befaling, om hvilken han havde konfereret med sin Kaptajn. Jeg henstiller, om det er forsvarligt paa den Maade her i Tinget at slaa et Navn paa en Officer ud, som skal have gjort sig skyldig i Overgreb, især saaledes, som det er sket fra det ærede Medlems Side, idet han tilføjede, at nu maatte man afvente nærmere, om det maatte behage de undergivne at klage eller ikke.

At der er strenge Straffe, har ingen benægtet, men der er rigtignok en Ting, man glemmer, og det er, at det er nødvendigt — og navnlig da i Felten — at have Straffe, der kunne afsnes paa kort Tid, og det er især saadanne Straffe som mørk Arrest, der kunne bruges. Men jeg skulde være meget glad, om det ærede Medlem kunde finde en streng Straf, der virkelig kunde afløse denne, og skal i saa

Fald gerne være med til det. Et er sikkert, at naar man her i Folketinget agter at foretage Forandringer i Hærloven, tænker man, som jeg sagde i Gaar, ofte ikke over Følgerne. Naar man indskrænker Værnepligtstiden med 15 Dage, maa man huske paa, at det samme skal læres i den kortere Tid, som tidligere skulde læres i den længere, og dette virker ikke alene hen til, at man bliver nødsaget til at forøge den daglige Uddannelsesetid, hvilket ikke er heldigt, da den er anstrengende nok i Forvejen, men det vil tillige virke hen til, at man vil være tilbøjelig til ved Anvendelse af Straffe netop at bruge de kortvarige Straffe for at faa de vedkommende hurtigt ud af Arresten igen. Det er et uheldigt Forhold, som man ikke altid tænker over.

Det ærede Medlem fra Odense (Marott) havde grumme mange Bemærkninger at gøre lige overfor de Udtalelser, jeg fremførte i Gaar. Men disse Bemærkninger vare ikke vel begrundede. I Gaar tillod jeg mig udtrykkelig at gøre opmærksom paa, da jeg kom til at tale om Historien i Odense, at jeg havde set, at der havde staaet i „Social-Demokraten“ for i Gaar, at jeg vilde forlange de menige straffede med Tugthus. Jeg ved, at det aldrig har været min Tanke. I Dag staar det igen i „Social-Demokraten“, at Oberst Jensen vil have dem i Tugthuset, og det ærede Medlem gjorde selv samme Betragtning gældende. Jeg ved ikke, om det er Hensigten at benytte dette ved forefaldende Lejlighed, saa at man, naar jeg skulde komme ud til et eller andet Vælgermøde, kunde sige, at det var Oberst Jensen, som forlangte, at de skulde i Tugthuset. Men der er ikke et Ord sandt i det. Det ærede Medlem sagde, at jeg havde sagt, at det var Mytteri, der var begaaet. Jeg tillod mig at oplæse Straffelovsparagraffen, hvori der staar, at naar flere forene sig om at vise en foresat Ulydighed, er det Mytteri, men jeg tilføjede samtidig, at jeg meget godt kunde forstaa, at man ved den Lejlighed søgte at anvende en mildere Fremgangsmaade og derigennem søgte at komme ind paa Bestemmelsen om simpel Ulydighed, men dette maatte da i alle Tilfælde føre til Fængselsstraf og ikke til den Irettesættelse, som blev Resultatet. Jeg tilføjede yderligere, at hvis nogen Sinde Benaadning havde sin Berettigelse, var det efter min Mening i dette Tilfælde. Nu tror jeg, at jeg har udtalt mig tydeligt!

Det ærede Medlem har i Dag givet